

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΥΠΛΑΙ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΙΑΤΙ είχε σκοτώσει; Τι είχε κερδίσει άπο αυτό το φριχτό Έγκλημα; Ίλιος θά γλυτώσει τώρα από το όημο;

Μέ το γλωπό το προσώπο μέσα στά χέρια, ξανάβλεπε στήν ούθη της φαντασίας του όλα τά επεισόδια αώτης της αίματιρης περιπέτειες. Άπό τή μέρα που τον παράτησε ή μικρούλα Ροζίτα, ό τρυφερός και ρωμαντικός έρωσ του, τριγυρίζει στά ντανουγκ και στά ύποπτα νυχτερινά κέντρα γιά νά διασκεδάση, νά πιική τον ποιο του, νά βρή λεφτά, νά κερδίση τή ζωή του. Ό Πιερρό δέν μπορούσε νά κάνει καμιά δουλειά. Ήταν ένας καλός χορευτής, είχε έν άμογο ομόδιν κι' επίδεικνυστά στά άριστοκρατικά κέντρα σάν ένας εκούκλος. Ήταν ό χορευτής τών κυριών. Ήταν τόν ήτέρα τά γκαρόνιά, οι μικροί χρυσόκόκκινοι εγκρούμες, ή φτωχές άθιποπώλιδες. Ήταν ό «Πιερρό ό χορευτής»...

Ένα βράδυ, στό «Παλέρμω» είχε γνωρίσει μιά γρηά άριστοκράτισσα, βαμμένη σάν είδωλο, με τρεις πειρές μαργαριτάρια στόν μαρμαμένο λαύμο της και με πλατεία «μπρασέλες» από μπριλλάντια, που άστραφταν στά χέρια της. Ό Πιερρό τή χόρευε, ήπιε μαζί της σαμπάνια κι' ύστερα τή συνώδεψε στό μέγαρο της, ένα άπέραστο κι' έρημο παλάτι.

Ή γρηά άριστοκράτισσα είχε ξετρελλάθη μαζί του. Τά εξημερώματα του έδωσε ραντεβού γιά τό βράδυ και πήγε πρώτη στό «Παλέρμω». Ό «Πιερρό» είχε βαρεθή αούτή τήν ύποπτη ζωή του. Τά μαργαριτάρια και τά μπριλλάντια της φίλης του—ήταν ή βαρώνη Μπλουόμενφιλντ— είχαν ξυπνήσει μέσα του παράξενα και μυστηριώδη ένστικτα. Άν ήταν δικός του αυτός ό θησαυρός, θά μπορούσε νά ζήση σάν πικηκόπουλο, νά έχη μικρές και πεινά μορφες φίλες κι' ένα πολυτελές διαμέρισμα κοντά στό Δάσος της Βουλώνης.

Ό Πιερρό ανατριχίαζε κάνοντας αυτές τις τρελλές σκέψεις. Κι' άξαφνα πήρε τήν άπόφαση νά κάνει τό μεγάλο «κόλπο». Έγινε τό ξυφάρι στήν τάπη του και τράσξε γιά τό «Παλέρμω», κάτω από τά πολύχρωμα φώτα της Μονμάρτρης. Πόσο μισούσε εκείνη τή γρηά άριστοκράτισσα! Έκείνη τά ελεγε όλα!... Πλούτη, μέγαρα, πολυτέλη...

Ό Πιερρό ζούσε σέ μιά σκοτεινή υχιική κάμαρη, δίχως θέρμανση, μιά άνεση, σ' ένα παλιό και ξενοδοχείο.

«...σαν ή όρες! Πώς ήσαν

Ό Πιερρό έννοιωσε έ-

Ήταν ένας άλλ-

ος πώς άν

γνώρι-

στον

Πετάξε τά διαμάντια στό ποτάμι...

«... πάλι από τά μαργαρίτες, σάν τρελλός. Αλλά μ' ένα ούβριασμα σέ κόκκινο αίμα εγγαριτάρια της είχαν

τόλφει τό κολλιέ και τή τή εσάρπα της, σήκωσε τό γιακάκι και σάν άστραπή από εκείνο τό ξενο-

«... μίκιασε ένα άλλο δομάτιο, στήν άλλη άκρη, ό βάθος του βουλεβάρτου Μπλανκί. Μά, νά λάξη και πρόσωπο! Αυτή ή σκέψις τρυπούσε τό άν πυρομένο καρφί. Κι' όλη νύχτα εξαγρύπνισης, κοντά στή λούα, με τά πόδια πλιγνιμένα σέ ούά, γιατί δέν μπορούσε ν' άντικρίση τό κρεβάτι. Νόως έθλεπε πάνω σ' άσπρα σεντόνια τό αϊμόφυρτο πτώ-

λοφονίας. Πού τήν είχαν βρή, τή φωτογραφία του; Μά μήπως δέν είχε μοιράσει. ένσ σωρο στες έρωτευμένες κυρίες που τον ήμελαν γιά χορευτή τους σιά ντανουγκ της Μονμάρτρης;

Μιά άλλη εφημερίδα, έξ άφορμής του έγκλημάτος του, άνέφερε τόν περιφημο Ιρανταίνι που είχε σφάσει κι' αυτός μιά γυνάικα του ήμικόσμου γιά νά τήν κλεψη. Ό Πρανταίνι είχε κάνει τό έγκλημά του τήν προτελευταία Κυριακή τών Αποκρέω του 1887. Διάθολε! Νά μιά παράενη σύμπτωση. Μιά τέτοια νύχτα δέν είχε σκοτώσει κι' ό «Πιερρό ό χορευτής»; Ό δημοσιογράφος εκ'ανε λόγο γι' αούτή τή σύμπτωση κι' έθλεπε ότι ή ψυχή του Πρανταίνι είχε ένασκακωθεί στό δολοφόνο της βαρώνης Μπλουόμενφιλντ!...

Τό βροχερό βράδυ έκανε μολυβένο τον ούρανό του Παρισιού. Άπό τό δρόμο, άνέβαιναν παράεζες φανές. Ό Πιερρό έσπασε τό αυτί. Λήπιος τόν κυνηγούσαν; Μά όχι, όχι!... Τί τρελλός που ήταν. Ό κόσμος διασκεδάει! Μήπως δέν ήταν ή τελευταία έβδομάδα της «Αποκριάς»;

Έκείνο τό βράδυ, στό «Παλέρμω» θά γινόταν ένας μεγάλος χορός μεταμφιεσμένων. Μά κι' άλλού! Σ' όλα τά νυχτερινά κέντρα της Μονμάρτρης!...

Ό Πιερρό δέν μπορούσε νά καθίσει κρυμμένος μέσα σ' έκενο τό δομάτιο. Ήθελε νά βγή έξω, νά περπατήσει, νά χόρει, νά μεθύσει, νά ξεχάσει! Ποιός θά τον γνώριζε κάτω από τή μάσκα; Κανείς! Είχε διακόσια φράγκα και όλα τά μαργαριτάρια και τά μπριλλάντια της γρηάς. Τά μαργαριτάρια και τά μπριλλάντια! Ή άνάμνηση «ους τόν έκαε έξω σενών. Δέν ήξερε κανένα κλεπταποδόγο και γιά νά τά πουλήση έπρεπε νά καταρτίη στόν κόσμο τών άπάχηδων. Είχε ένα θησαυρό στά χέρια του κι' όμως, γι' αυτόν, δέν άζιζε τίποτε! Μήπως έπρεπε ν' ακολουθήση τό πασαζιεύμα του παλιού δολοφόρου Πρανταίνι και νά ρίξη τό θησαυρό του σ'όν όπόσιο; «Α! Ή λύσσα τόν έπιγιε στό λαμό! Ήνε σκοτώσει γιά νά πετάξη τά μαργαριτάρια και τά μπριλλάντια μέσα σ'ό βοόσκο;

Ό Πιερρό σκόθηκε άπότοια. εόρεσε τή γκαμπαρίνα του και βγήκε από τό ξενοδοχείο, με τά κοσμήματα της γρηάς στήν τσέπη του. Ό δρόμος ήταν ύγροί. Πάνω στήν άσφαλτο, τά φανάρια σκόρπιζαν μιά κόκκινη άντιφειγιά, σάν αίμα. Ό Πιερρό ανατριχίασε και γύοισε τό πρόσωπό του από τό άλλο μέρος. Προχωρούσε στήν τύχη, δίχως νά έξη που θά εθυσκε γιά νά νουικιάση ένα ντόμιο. Σέ λίγο έφτασε κοντά σέ μιά γέφυρα του Σηκουάνια. Μπροστά στά μαύρα νερά, τού ήρθε ή ιδέα νά ξεροστωθή τά ματωμένα κοσμήματα. Έγινε τό χέρι στήν τσέπη, τ' άρπάξε γρήγορα και τά πέταξε στό ποτάμι. Σάν τόν Πρανταίνι, είπε θυσίασε τό θησαυρό του. Κι' ώστόσο γι' αυτόν είχε σκοτώσει τή γρηά βαρώνη!...

Πέρασε θιασικά τή γέφυρα και μπήκε σ' ένα στενό και σκοτεινό δρομάκι. Μέσα σέ μιά φωτισμένη θίτρινια, ένα σωρό μάσκες του σάρκαζαν με τίς γκριμάτσες τους. Ή μιά του θύμιε τή βαρώνη όταν του έκανε γλυκά μάτια, ή άλλη όταν τρομοκρατήθηκε από ή θέα του έσοφισού. Ό Πιερρό ή άλεξε μία μάσκα, που παλάσ αινε έναν Άγγλον με κοινωνικές φαβοριτες και με μεγάλα τετράγωνα δόντια. Ή μάσκα αούτη είχε μιά εκέκρσι άπείργρατης γαράς. Ό Πιερρό έκρυψε κάτω από αυτό τό βαμμένο καρτόνι τό λλωμό πρόσωπό του, με τά κόκκινα μάτια από τίς άγρυπνίες και τ' άξόριστα γένια και βγήκε πάλι στό δρόμο. Τώρα πείθ δέν φοβόταν κανένα! Ή άγονία, σάν ένα βάρος που φεύγει, είχε εξααφρώσει τήν καρδιά του...

Ό Πιερρό άρχισε νά τριγυρίζει στούς δρόμους και κατά τά μεσάνυχτα έφτασε κουραμένος στή Μονμάρτη. Έκεί τότε μπήκε στό «Παλέρμω» και κόνισε σέ μιά γυνάικα νά νά δώσει σιη με λίγη παγωμένη σαμπάνια τά στεγνά γέλητα του. Ή μάσκα τόν προσάτευε. Ποιός μπορούσε νά τον γνώριση;

Μά έξαφικά, ή Ροζίτα, ή παλιά του αγάπη, μισομεθυσμένη, πτάθηκε μπροστά από τρεπέζι του, μετ' με δύο εθθονικες φίλους της κι' άρχισε νά τόν πειράζει. Ή μάσκα του τή διασκέ-

(Ή συνέχεια εις τήν σελίδα 797)

Τήν άλλη μέρα, έπεσε με τά μούτρα στες εφημερίδες. Σέ μιά από αυτές ήταν ή φωτογραφία του με τήν περιγραφή της δο-

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΚΟΥΜΠΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 769)

“Ολη τή νύχτα δνείρευόταν μετάλλινω κουμπιά. Έκατοντάδες χιλιάδες γυαλιστερά κουμπιά φαίνοντο σαν ζωντανευμένα δλόγορνα του. Τόν τ'όφλωναν με τή λάμψη τους, τού γνέφανε κοροϊευτικά, γλυστούσαν, έφευγαν και ξαναρχόντουσαν χορευόντας ένα τρελλό, έξωφρενικό χορό...

Τέλος ό “Άλλισον μισόνειξε τά μάτια του. Ό ήλιος έμπαινε όλόλαμπρος μέσα στο δωμάτιο. Κι' όμως τό άπείσιο όνειρο τόν κυνηρούσε ακόμα.
“Ό “Άλλισον άνασφήκωσε τό ένα χέρι του, αλλά παραδόξως, χωρίς να θέλι τό άλλο χέρι του, σηκώθηκε κι' αυτό σαν να τό έπιασε κάποιος κι' άμέσως κατόπιν ένας κρότος άκούστηκε...
Τότε τό τραπέζιτης τινάχτηκε άπασώ στο κρεβάτι του, συστρέφοντας με λύσσα τά χέρια του. Κάτι έλαμψε μπροστά στά γουρλωμένα μάτια του, κι' έμυηξε μία άγρια φωνή πού έμοιαζε με μουγκρητό ήθριου, μόλις είδε τή χειροτέδες, ή οπούες συγκροτούσαν τά χέρια του.
Γιά μία στιγμή ό Φόλεϋ, ό άστρνομικός τής περιφέρειας, ό όποιος στεκόταν δίπλα στο κρεβάτι, δέν μίλησε. Μονάχα άνοιξε τό χέρι του. “Άπάνω στην παλάμη του όπρηχε ένα γυαλιστερό, μετάλλινω κουμπί. Με τ' άλλο χέρι του, έδειχνε τό ναυτικό σακκάκι του “Άλλισον τό όποιο θρισκόταν σε μία καρέκλα.
—Τί... πώς... γιατί... τραύλισε άσυάρτητα ό “Άλλισον.
“Ό άστρνομικός του κτύπησε άωστρά.
—Μονάχα τρεις κάτοικοι έδώ στο χωριό φορούν τέτοια σακκάκια, είτε μ' άπάθεια. Πριν από λίγο, εξέπασε τούς άλλους δύο... Ντάνελ “Άλλισον, σε συλαμίζανα για τό φόνο του ΟΥΪΛΙΑΜ Κόργουιν! “Όταν θρήκαμε τό πτώμα του, μέσα στο χέρι του κρατούσε αυτό τό κουμπί.
—“Εσεις θρήκατε τό πτώμα; τραύλισε ό “Άλλισον.
“Ό Φόλεϋ συνωφρωθήκε. “Ώστόσο άπάντησε:
—“Όχι, σήμερα τά ξημερώματα τό πτώμα άνεσύρθη μέσα στά έδικτυα που είχαν άπλώσει από θραδύς δύο ψαράδες, ό Τζάλλικ κι' ό Φράνερ.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 760)

“Ό πάρεδρος κι' ό πατάς τούς παραδοήσαν την έκκλησία. Μείδισαν όλοι σαν γαλιά. Πήν φρύγι, ό πατάς γονάτισε και έκανε τέρες μετανοές, έμπρός στον Σταυρωμένο.
—Βοήθεά σας, γύρισε και τούς είπε ύστερα. Βοήθεά σας ό Χριστός !... Καλήνυχτα σας !... Κι' έμυγε μέσα στο σκοτάδι.
Κοντά του πήγαινε ό πάρεδρος, σκαφτός κι' άλαφρομένος, γιατί γλώτωση από μία τέτοια φασαρία, που μπορεί να ήταν και χειρότερη !...

“Ό Γιωσή στρατιώτες σκορποήθηκαν μέσα στο ναό.
Στην άρχή κιντώζαν άπ' έδώ κι' άπ' εκεί, σαν έκκλητικο, σαν συγχιμένιο, τού ναού τό άχνό φάτμα, τού το σιαδερό τού βάθους τού μυστήριου. Τών άγίων ή μορφές τούς φανόντοσαν σαν ίσοιο, ό άχηρός ό Σταυρωμένος στη μέση, με γυρμένο κεφάλι και πονεμένο πρόσωπο πάσχοντος άνθρώπου, ό Σταυρωμένος ό Θεός, ό καταματωμένος, ή ήσυχία και ή σωπή, που βασίλευαν εκεί μέσα, κι' άπάνω ό φόλος ό πλατύς, που σκέταζε σαν οφάντος την έκκλησία, τό μυστήριο και την κατανύξη τής, τούς πείθων στην άρχή.
Και σταθieran όλοι εκεί, άμήλητοι και σαν έκστατικοί...
Μά λίγο-λίγο, πήγαν φάρος.

Σιγά-σιγά άναφαν έλα τά κερά, άναφαν τούς παλινδαίους, άναφαν τή λαλιάδες τής μεγάλης των γιορτών, άναφαν τά φανάκια, και σαν δέν εζταν τί καλύτερο να κάνουν, άρχσαν να χορεύουν !...
[Και χορεύαν, και χορεύαν ως τό πρωί, τριγύρω από τόν Σταυρωμένο Ίησοϋ, ενώ άλλοι χτυπούσαν όκονιές και μαντολίνα, που εζταν μαζί του, και άλλοι κραιπούσαν τό ίσιο τού χορού, τραγουδώντας θινάτα και χτυπόντας τά χέρια τους σύμφωνα με τό μουσικό ρυθμό...
“Η έκκλησία του Θεού εζηε γίνα χοροδιδασκαλείο, εζηε γίνα καιπαρά. “Άλλά και πάλιν, άπάνω άπ' ατούς, που χόρευαν άδιάρροποι για τό μαρτύριο του, ό Σταυρωμένος άπλωνε τά κτριναμένα χέρια του, τά κτριπημένα και καταματωμένα χέρια του, σαν γ' άπλωνε τό έλιος και τή θεία τή συγγνώμη επί όλων, όλων εκεί κάτω :

“Αιώνιοι και άμαρτωλών !... STAM. STAM.

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 756)

Έω ένα ταξί; Έκανε ό Μάστερς.
—“Όχι, Τζών, εύχαριστώ... εύχαριστώ, ψιθύρισε ή αδελφή του. Δέν είναι τίποτε. Θά γυρίσω μόνη στο σπίτι... Δέν πρέπει ν' άησυχούς. Σ' εύχαριστώ, Τζών, που με είδοποιήσες...
Και τού έσφιξε τό χέρι. Ό Μάστερς, πειραγμένος, τήν άποχαρήτουμε και βγήκε από τήν άθουσα. Μά τήν ίδια στιγμή, γύρισε άπότομα και μπήκε κρυφά από μία άλλη πόρτα.
“Η Ροζίτα δεν τόν κατάλαβε. Στεκόταν άκίνητη, με τά μάτια καρφωμένα στον πίνακα που έγραφε τά δρομολόγια. “Επειτα, σκούπισε τά δακρυσμένα μάτια τής και φώναζε έναν λουδοστορο.
—Δέν θα φύγω... τού είπτε. Κάνε μου τή χάρι να μεταφέρής τή βαλίτσα μου σ' ένα ταξί.
Και προχώρησε προς τήν έξοδο, άργά, δίχως δυνάμεις.
“Ό δόκτωρ Μάστερς τότε έκβριμε τό πρόσωπό του μέσα στα χέρια του και άρχισε να κλαιει βουβά για τόν κρυφό πόνο τής όπερήφανης αδελφής του.

ΧΟΛΛΟΓΟΥΑΙΗ ΧΟΡΝ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 778)

δαίς.
—“Ε, μιλόρδε, μία ώρα κάθεσαι δω πέρα κι' ακόμα δέν έθαλας τή μπουτσούνα σου για να μάς δείξης τό πρόσωπό σου! τό φώναζε, εσεπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο. Θά σκάσης, σέρη !...
“Ό Πιερό άρχισε να τρέμει. “Αν τού έβγαζαν τή μάσκα διά τής θίας ήταν γαμένος. Καμένο !...
“Η Ροζίτα, διασκεδάζοντας τρελλά, τού ξαναφώναζε :
—“Εμπρός, μιλόρδε ! Δείξε μας τό πρόσωπό σου! Έίσα νέος ή γέρος, ώμορφος ή άσχημος; Έίσα ξένος ή μήπως είσαι κουφός και μουγκός; “Εμπρός! Βγάλε τή μάσκα !...
—Ναι! Ναι! Τή μάσκα !... φώναζαν όλοι οι θαμώνες τού “Παλέρμιου.
“Ό φόβος τού είχε δώσει τή γλώσσα. Τά μάτια του, γουρλωμένα από τή φρίκη, κύταζαν με άπόγνωση, μέσα από τά μάτια τής μάσκας, τό ξαναμένο πρόσωπο τής Ροζίτας.
“Εκείνη τότε, για να κάνει τήν έξυπνη, χωρίς καμιά κακή σκέψη, τού φώναζε πάλι:
—Μά τί φοβάσαι λοιπόν, μιλόρδε ! Μήπως σκότώσες έσύ τή βαρσών Μπλόζομφίνλαντ ;
“Ό Πιερό τινάχτηκε θροίος από τόν πανικό του και μ' ένα όδραλασμα θηρίου ώρμησε προς τήν πόρτα. Μά δέν πρόφτασε να φύγι. Τό βαρύ χέρι ενός μυστικού άστρνομικού τόν άρπαξε από τόν γακιά. Με τ' άλλο τότε τού τράθηξε τή μάσκα κι' όλοι ό θιαιώνες τού “Παλέρμιου πάνασαν από τή φρίκη τους μπροστά στο πειδινό πρόσωπο τού Πιερό, τού νέου Ποσαντίνι, που εζηε σφαίει τή γρηά άριστοκράτσια... ΜΩΡΙΣ ΝΤΥΠΛΑΙ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗ ΜΟΓΓΟΛΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 772)

λοι ερχόντοσαν στη θέα τους, γαγνίζοντας λυσσασμένα... “Η φωτιά έτρομώσθηκε. Τό αμα έτρεχε ποτάμι από τό καταματωμένο σώμα τού Καρμίνσκυ. “Η κόψασι τού παρέλε τά χέρια. Σε λίγο ή όρθη των λύκων θα εισέβαλε στον πύργο και θα τούς κατασπάραζε. Ό λάμας, γονατισμένος πίσω από τόν ύπερασπιστή του, κίετυε τήν έξ ύθους βοήθεια. “Άξαρνα, σαν να τού ήθελε θεία έμπνευσις, ό γέρος σπαήτης, έόγαλε από τό ταγάρι τού τάλιντω χροσομέταξια άμφία του και τάρωιζε στη φωτιά. Μά μεγάλη φλόγα ύψώθηκε άξαρνα και ό λίκος, τρομάζοντας, άποσχοχώρησαν. Αυτό δέν κράτησε παρά λίγα λεπτά μόνο, έφτασε όμως για να γίνη τό θάιμα... “Ενα βέλασμα φοβεμένο άκούστηκε στις πίσω-πίσω τάξειες τής όρδής τών λύκων. Ό λίκος έκαναν άμέσως μεταβολή κι' έξαφανίστησαν έν ριπή όφθαλμού...
“Έντομεταξύ, εζηε γίνα μέρα. “Ενα ώχρό ήλιοκό φως πνερούσε μέσα από τά σύννεφα. “Ό Καρμίνσκυ, όρασκελόντας τά πτώματα των σκοτωμένων λύκων, βήκε έξω. Κτύπησε προς τή διεύθνιση που έβριγαν οι λίκοι. “Όλη ή άγέλη καθιρροφύσε, τρέχοντας προς τήν πλαγιά τού βουνού. “Έτρεχε κνηγώντας ένα κοπάδι άγο όρδοβότα, που εύτυχώς εζηε περάσει κοντά στον πύργο. Ό έζών, άμα τό είδαν, άβησαν τόν έμπικιμένο εχθρό, τόν άνθρώπο, κι' έβησαν πίσω από τή σίγηση λέια.
Τήν άλλη μέρα ό λάμας συνήλεε λίγο. Τό βράδυ γύρισε ό ύπηρότης του, φερώντας βοήθεια και τρόφιμα, και μετά τρεις μέρες, ό Καρμίνσκυ με τήν άκολουθία τού λάμα, πέρασε τό βουνό και συνάντησε τό Λευκό Στρατό.

ΑΝΤΡΕ ΡΟΜΑΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ Δ'.

(Συνέχεια έκ της σελίδος 771)

ση τά ώραία τής άντερα !... “Η δυναυτιανή ή μικρούλα δέν μπόρεσε ν' άνθήξει στο σκληρό αυτό χτύπημα. Μισόφρηνλη από τήν άπελπισία τής, χωρίς να ξέρη πειά τί κάνει, γύρθηκε κι' αυτή δόλόκληρη, ξεοχίζοντας τά ρούχα τής μ' άπότομες κινήσεις — και ύστερα έκανε μερκα τίβηματα κι' έπεσε στο ποτάμι, λίγα μέτρα από μακριά από τό μέρος στο όποιο ό “Ερρίκος έξακολουθούσε να παύει με τής τρεις φίλες του...
Τήν άλλη μέρα βρήκανε τό πτώμα τής Φλερέτας, σκορπημένο από μερικά κλαδιά, στη θέσι άκριβώς που εζηε πέσει ή άπελπισμένη νέα...
“Ό “Ερρίκος έμεινε σαν κερανιάλκχοξος όταν πληροφορήθηκε τόν τραγικό θάνατο τής μικρούλας. Δέν δισκολεύτηκε να καταλάβη ότι αυτός σταθήσε ή άφορηή τής άπελπισίας τής Φλερέτας, και άδοξαν με ό τον βασανίζον έφιπλικώς τινυίει για τό έργλημά του. Πέρασε μια δόλόκληρη βδομάδα κλεισμένος στο δωμάτιό του, κλαιόντας άπαρηγόρητα τό θάνατο εκείνης που δέν έκανε να γνωρίσει για πρώτη φορά τή γλυκεία ταραχή τής άγνής αγάπης...
Μά ή ζωή εζηε τά δικαίωμάτα τής.
“Ό “Ερρίκος άναγκάστηκε να ξαναγυρίσει στον κόσμο, όπου τόν καλούσαν πολλές σοβαρές ύποχρεώσεις. Κι' επανέλαβε τήν παλιά όρωήθη ζωή του. Μά ή άνάγκη τής Φλερέτας δέν σόήτηκε ποτέ από τήν ψυχή του... Και κάθε φορά που άνατολίσε ή μορφή τής άθάβας εκείνης παιδούλας, τά μάτια του δακρυσάνε...